

# Farní listy IV/2011

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí

15. 5. 2011 – 4. neděle velikonoční

Neprodejně. Děkujeme za všechny vaše dobrovolné příspěvky



## Duchovní slovo

Nevím, jak ostatní, ale moji vrstevníci si jistě pamatují, jak nás učitelé na základní škole povzbuzovali, abychom si představili svět za padesát nebo sto let. Jaký bude ten svět po roce 2000? Tak zněla možná nejvášnivější otázka našeho dětství... Kolik obrázků tomu bylo věnováno... Dnes se tomu už asi jenom smějeme. Jakkoliv jsme si tento svět XXI. století představovali, na jednom jsme se všichni shodli: tento svět určitě bude lepší! Při pohledu na současný svět si tím už nejsme tak jisti. Změnil se svět k lepšímu?

Při četbě šesté kapitoly Janova evangelia, a tuto četbu nám tento týden podsouvá liturgie, jsem se vrátil k této otázce na proměnu světa a lidí, kteří v něm žijí. A konstatoval jsem, že snad

v jedné věci se svět od dob Ježíšových vůbec nezměnil. Touto věcí jsou naše lidská očekávání, požadavky, které klademe Bohu.

Po zázračném rozmnožení chlebě chce lid prohlásit Ježíše králem. Jak jinak? Konečně je tady někdo, kdo zachrání lidstvo před hladem a bídou. Ale Ježíš se brání tomu jmenování a nabízí jiný pokrm. Na první pohled se zdá, že pokračuje ve své nabídce, když mluví o chlebu, který je schopný naplnit veškerý hlad. Jako u Jakubovy studny, když nabízel vodu, která uhasí každou žízeň. V obou případech oslovení prosí: dej nám toho chleba, dej nám tuto vodu. Ale s každým dalším veršem evangelia se víc blížíme k tajemství tohoto pokrmu. Až Ježíš řekne: já jsem ten chléb, který z nebe sestoupil. Kdo mne přijímá, nebude víc toužit, žíznit nebo hladovět. Chléb, který nabízím je pokrmem na život věčný. S každým dalším veršem evangelia se také víc blížíme k tajemství člověka: zájem o tento pokrm a toho, kdo ho nabízí, postupně klesá. Od dob Ježíšových, a snad i od dřívějších, jsou nám lidem pořád bližší potřeby těla, i když pomíjející. Snadno prohlašujeme za krále ty, kdo nám namlouvají, že se o tyto potřeby umí postarat. Jak se blíží první svatě přijímání, vrací se také otázka, co jsme vlastně s darem Eucharistie udělali. Není už jen věcí folkloru a tradice? Je pořád darem, na který se umíme těšit? Nebo se stane jen slavností, kterou dopřejeme svým dětem? Naše reflexe se nemůže omezit jen do Ježíšovy prosby: dovolte dětem, aby přišly ke mně. Musí ji také doplnit jednoznačná slova z Janova evangelia: kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky! V Eucharistii jde skutečně o život!

P. Miroslaw Gierga

*Milí čtenáři,*

*tento čas je bohatý na události. Dnes postoupili čeští hokejisté přes Američany do semifinále hokejového mistrovství světa. A zatímco pro mě to je teď informace čerstvá, tak pro vás to už je dávná minulost, protože již víte, jak v tomto semifinále dopadli. A to co dneska spousta Čechů slaví, je radostí okamžiku, která vyprchá jednorázově v řádech několika dní. Možná i proto je dobré naučit se žít přítomností, umět si ji užít, vychutnat. Soustředit se na to, co teď dělám a nepřemýšlet přitom, co budu dělat poté. Tím si myslím se o hodně ochuzujeme.*

*Koncem měsíce nás čeká Noc kostelů, zajímavý nápad, který se pomalu více a více rozšiřuje po celé republice, letos poprvé i do Domažlic. Zkuste během této noci do kostela zajít, na nic nemyslet a třeba se jen na chvíli posadit a vnímat jej. Schválně, jak dlouho to vydržíte, jak dlouhý bude prožitek něčeho, co je teď a tady, co se neopakuje. Každá vteřina života je originální.*

*Minulý týden jsem viděl v televizi francouzský dokument o jedné čínské/vietnamské rodině. Neviděl jsem úplný začátek, takže proto ta nepřesná lokalizace. Nicméně – manželé, dvě malé děti odhadem kolem šesti let. Zemědělství je neúživilo a tak si jeli vydělat do továrny vzdálené 46 hodin cesty. Domů za dětmi se dostali jednou za dva roky na Vánoce, v továrně pracovali 12 hodin denně za tři eura na den. Pořád si myslím, že se u nás ve střední Evropě máme dobře.*

*A ještě jedno mě zaujalo. V Integrovaném registru znečišťování ([www.irz.cz](http://www.irz.cz)) "boduje" i firma z našeho regionu. Desátý nejvyšší únik karcinogenního formaldehydu do ovzduší v České republice za rok 2009 měla trhanovská Holzindustrie Donau s.r.o.*

*Tak si užijte přítomnost a radujte se z maličkostí*

Petr Vondraš